

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)
z dnia 13 lipca 2006 r.*

W sprawie T-413/03

Shandong Reipu Biochemicals Co. Ltd, z siedzibą w Shandong (Chiny),
reprezentowana przez O. Prosta, V. Avgoustidiego i E. Berthelota, adwokatów,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Bishopa, działającego
w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Berrischa, adwokata,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez T. Scharfa i K. Talabér-Ricz, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: angielski.

oraz przez

Degussa Knottingley Ltd, z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo),
reprezentowaną przez F. Renarda, adwokata,

interwencji,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1656/2003 z dnia 11 września 2003 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz parakrezolu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 234, str. 1),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes, E. Martins Ribeiro i K. Jürimäe, sędziowie,
sekretarz: K. Andová, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 lutego 2006 r.,

wyduje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, str. 1) zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2238/2000 z dnia 9 października 2000 r. (Dz.U. L 257, str. 2, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) stanowi:

„Produkt uznaje się za dumpingowy, jeżeli jego cena eksportowa do Wspólnoty jest niższa od porównywalnej ceny podobnego produktu, w zwykłym obrocie handlowym, ustalonej w kraju wywozu”.

- 2 Artykuł 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„W przypadku gdy sprzedaż produktu podobnego w zwykłym obrocie nie istnieje lub jest niewystarczająca [...], wartość zwykłą [normalną] podobnego produktu oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz [rozsądną] kwotę zysku [...]”.

- 3 Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy przechowywane przez stronę będącą przedmiotem dochodzenia, pod warunkiem że zapisy te są zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz zostanie wykazane, że zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą danego produktu.

Przedstawione dowody właściwej alokacji kosztów zostają uwzględnione, pod warunkiem że wykazane zostanie faktyczne wykorzystanie tej alokacji [pod warunkiem, że ten rodzaj alokacji stale stosowano w przeszłości]. Przy braku właściwszej metody pierwszeństwo ma alokacja kosztów oparta na obrocie [...]”.

- 4 Artykuł 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego stanowi:

„W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu [...] z Chińskiej Republiki Ludowej [...], wartość normalna będzie określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, [...] że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego odnośnego towaru [...]”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 5 Skarżąca jest chińską spółką produkującą i wywożącą parakrezol.

- 6 Parakrezol jest organicznym produktem chemicznym o toksycznym działaniu, występującym w różnych stopniach czystości przy zachowaniu tej samej podstawowej charakterystyki fizycznej i chemicznej oraz zastosowania. Jest on wykorzystywany w przemyśle chemicznym jako półprodukt. Jego produkcja na bazie różnych produktów chemicznych prowadzi do powstania jednego lub kilku produktów ubocznych, w zależności od zastosowanego procesu wytwarzania. Produktami ubocznymi są między innymi siarczyny sodu i mieszanka fenolowa, również wykorzystywane w przemyśle.
- 7 W następstwie skargi złożonej w dniu 13 maja 2002 r. przez spółkę Degussa Knottingley Ltd (zwaną dalej „DKL”), jedyne wspólnotowe producenta parakrezolu, Komisja wszczęła na podstawie art. 5 rozporządzenia podstawowego postępowanie antydumpingowe w zakresie przywozu parakrezolu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej.
- 8 Zawiadomienie o wszczęciu postępowania zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w dniu 27 czerwca 2002 r. (Dz.U. C 153, str. 7, zwane dalej „zawiadomieniem o wszczęciu”).
- 9 Faksem z dnia 12 lipca 2002 r. skarżąca przedstawiła Komisji swe zgłoszenie w celu włączenia jej do grupy producentów wyselekcjonowanych w trybie art. 17 rozporządzenia podstawowego.
- 10 Faksem z dnia 16 lipca 2002 r., stwierdzając, że skarżąca znajduje się w posiadaniu pełnej wersji kwestionariusza antydumpingowego przeznaczonego dla producentów i eksporterów do Wspólnoty (zwanego dalej „kwestionariuszem antydumpingowym”), Komisja wskazała, że kwestionariusz ten, należycie wypełniony, powinien zostać jej dostarczony do dnia 26 sierpnia 2002 r.

- 11 Faksem z dnia 24 lipca 2002 r. Komisja poinformowała skarżącą, że jedynie sekcja A (Informacje ogólne), B (Rozpatrywany produkt), C (Statystyka operacyjna), D (Sprzedaż eksportowa rozpatrywanego produktu do Wspólnoty) oraz odpowiednie części (Sprzedaż eksportowa) sekcji G (Dostosowania — porównanie obiektywne) i H (Dane informatyczne) kwestionariusza antydumpingowego powinny zostać dostarczone Komisji do dnia 26 sierpnia 2002 r. Komisja dodała, że jeżeli po dokonaniu oceny i zgodnie z wnioskiem w tym zakresie, skarżącej zostanie przyznany status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, będzie ona musiała w wyznaczonym jej terminie wypełnić również sekcje E, F oraz odpowiednie części (Sprzedaż krajowa) sekcji G i H tego kwestionariusza.
- 12 Pismem z dnia 26 sierpnia 2002 r. skarżąca przesłała Komisji swoje odpowiedzi na pytania zawarte w sekcjach A–D kwestionariusza antydumpingowego. Wskazała ona, że z powodu wakacji letnich nie mogła zgromadzić wszystkich informacji wymaganych w świetle sekcji G kwestionariusza oraz dodała, że dołoży najlepszych starań, by przedstawić Komisji informacje te najszybciej jak to możliwe.
- 13 Pismem z dnia 30 września 2002 r. Komisja poinformowała skarżącą, że przyznano jej status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Komisja wskazała, że otrzymała odpowiedzi skarżącej na pytania przedstawione w sekcjach od A do D kwestionariusza antydumpingowego i zwróciła się do skarżącej o przesłanie jej odpowiedzi na pytania zawarte w sekcjach od E do H kwestionariusza w terminie do dnia 8 listopada 2002 r. Komisja wskazała, że wymóg ścisłego przestrzegania terminów dotyczy nie tylko przesłania odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, lecz również wszelkich wniosków i informacji, które skarżąca chciałaby jej przekazać. Poinformowała skarżącą, że jej odpowiedź na kwestionariusz będzie stanowić główną podstawę, na której Komisja oprze się ustalając występowanie ewentualnego dumpingu oraz wskazała, że urzędnicy Komisji przeprowadzą na miejscu wizytę weryfikacyjną w celu sprawdzenia przedstawionych informacji.

- 14 Pismem z dnia 1 października 2002 r. skarżąca poinformowała Komisję, że musi dokonać korekty pewnych informacji przedstawionych w swej odpowiedzi z dnia 26 sierpnia 2002 r. na kwestionariusz antydumpingowy i załączyła do tego pisma różne dokumenty zawierające te korekty.
- 15 Faksem z dnia 2 października 2002 r. Komisja poinformowała skarżącą, że odpowiedzi udzielone w pewnych częściach sekcji A, C i D kwestionariusza antydumpingowego były niekompletne i zażądała, by skarżąca przekazała jej brakujące informacje do dnia 16 października 2002 r.
- 16 Faksem z dnia 16 października 2002 r. skarżąca udzieliła odpowiedzi w tym zakresie.
- 17 W dniu 8 listopada 2002 r. skarżąca przedstawiła Komisji swe odpowiedzi zawarte w sekcji E, F, G i H kwestionariusza antydumpingowego.
- 18 Faksem z dnia 15 listopada 2002 r. Komisja potwierdziła, że przeprowadzona zostanie weryfikacja na miejscu i zażądała od skarżącej, by dokumenty wykorzystane przy przygotowywaniu odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, jak również wszyscy członkowie personelu skarżącej, którzy uczestniczyli w przygotowaniu odpowiedzi lub byli związani z produkcją rozpatrywanego produktu, jego sprzedażą lub księgowaniem, byli do jej dyspozycji w czasie tej weryfikacji. Komisja dodała, że w razie stwierdzenia przez skarżącą w toku przygotowań do tej wizyty błędów w odpowiedziach na kwestionariusz antydumpingowy, powinna przedstawić Komisji prawidłowe informacje jasno wskazując błąd i jego przyczyny.
- 19 W swym fakse z dnia 18 listopada 2002 r. skarżąca poinformowała Komisję, że pewne odpowiedzi w niektórych częściach sekcji E, F i G kwestionariusza

antydumpingowego, przekazane Komisji w dniu 8 listopada 2002 r., były błędne lub niepełne i dostarczyła informacje skorygowane. W szczególności wskazała ona całkowite koszty wytworzenia (total manufacturing costs) oraz całkowite koszty produkcji (total costs of production) parakrezolu, to jest informacje, w zakresie których odpowiednie części formularza antydumpingowego nie zostały wypełnione przy przedstawianiu odpowiedzi przesłanych w dniu 8 listopada 2002 r. Skarżąca wskazała, że kwoty te były kwotami pomniejszonymi o koszty wytworzenia i produkcji produktów ubocznych i przedstawiła wysokość tych kosztów.

- 20 W dniach 25 i 26 listopada 2002 r. urzędnicy Komisji przeprowadzili wizyty weryfikacyjne na miejscu.
- 21 W dniu 20 marca 2003 r. Komisja ustanowiła rozporządzenie (WE) nr 510/2003 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz parakrezolu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 75, str. 12, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym”). Motyw 25 tego rozporządzenia, dotyczący ustalenia wartości normalnej mającej zastosowanie do eksportujących producentów, współpracujących w toku postępowania i korzystających ze statusu przedsiębiorstw działających w warunkach gospodarki rynkowej, wskazywał, że „[...] wartość normalna musiała być konstruowana zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego”.
- 22 Pismem z dnia 21 marca 2003 r. Komisja przesłała skarżącej, na podstawie art. 14 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, kopię rozporządzenia tymczasowego oraz, na podstawie art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, dokument zatytułowany „Część II — Wyjaśnienia dotyczące dumpingu” (Part II — Explanation of dumping), zawierający informacje w zakresie istotnych okoliczności faktycznych i ustaleń, na podstawie których nałożono tymczasowe cło antydumpingowe (zwany dalej „dokumentem w przedmiocie tymczasowego ujawnienia”). Komisja wezwała skarżącą do przesłania jej ewentualnych uwag do tego dokumentu w terminie do dnia 22 kwietnia 2003 r.

- 23 Punkt 1.1.1 akapit ostatni dokumentu w przedmiocie tymczasowego ujawnienia odsyłał do załącznika I zawierającego sprostowaną tabelę wskazującą całkowite koszty wytworzenia (total manufacturing costs) parakrezolu. Z wyjątkiem zmian wynikających z odmiennej alokacji kosztów energii i zaliczenia kosztów najmu, wskazane kwoty były takie same jak przedstawione przez skarżącą w dniu 8 listopada 2002 r.
- 24 Faksem z dnia 22 kwietnia 2003 r. skarżąca przesyłała Komisji swoje uwagi do rozporządzenia tymczasowego i dokumentu w przedmiocie tymczasowego ujawnienia. W pierwszej części swych uwag skarżąca odniosła się do produktów ubocznych powstających w wyniku wytwarzania parakrezolu i do okoliczności, że Komisja nie odliczyła kosztu ich produkcji od całkowitego kosztu produkcji parakrezolu oraz do konieczności – w opinii skarżącej – dokonania takiego odliczenia. Skarżąca zwróciła się do Komisji o uwzględnienie tych uwag i oddzielenie kosztów produkcji produktów ubocznych od kosztów produkcji parakrezolu.
- 25 W dniu 19 maja 2003 r. w siedzibie Komisji miało miejsce spotkanie pomiędzy Komisją a skarżącą.
- 26 W następstwie tego spotkania skarżąca przesyłała Komisji faksem z dnia 26 maja 2003 r. dodatkowe informacje dotyczące odliczenia kosztów produktów ubocznych.
- 27 Pismem z dnia 11 lipca 2003 r. na podstawie art. 20 ust. 2–4 rozporządzenia podstawowego Komisja przesyłała skarżącej dokument w przedmiocie ostatecznego ujawnienia (general disclosure document) zasadniczych faktów i ustaleń, na podstawie których zalecane jest zastosowanie ostatecznego cła antydumpingowego (zwany dalej „dokumentem w przedmiocie ostatecznego ujawnienia”), zawierający część zatytułowaną „Część II — Wyjaśnienia dotyczące dumpingu” (Part II — Explanation of dumping), dotyczącą uwag przekazanych przez strony w następstwie ustanowienia rozporządzenia tymczasowego. Komisja wezwała skarżącą do przesyłania jej uwag dotyczących dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia do dnia 23 lipca 2003 r.

- 28 W pkt 3.1 akapit piąty dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia oraz w pkt 1.1 części tegoż dokumentu dotyczącej uwag stron, Komisja odniosła się do wniosku skarżącej dotyczącego odliczenia kosztów produkcji produktów ubocznych. Komisja wskazała, że oddaliła ten wniosek, gdyż nie był poparty dowodami, oraz że dokumenty uzyskane w czasie wizyty weryfikacyjnej na miejscu wskazywały, że bezpośrednie koszty były już związane z różnymi produktami, zgodnie z pierwotną odpowiedzią na kwestionariusz antydumpingowy.
- 29 Tabela całkowitych kosztów wytworzenia (total manufacturing costs) parakrezolu, znajdująca się w załączniku I do dotyczącej uwag stron części dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia, w kolumnie zatytułowanej „TOTAL PC” zawierała te same dane, które Komisja przyjęła w tabeli załączonej do dokumentu w przedmiocie tymczasowego ujawnienia wskazanej w pkt 23 powyżej.
- 30 W dniu 22 lipca 2003 r. w siedzibie Komisji miało miejsce spotkanie pomiędzy Komisją a skarżącą.
- 31 Faksem z dnia 23 lipca, uzupełnionym faksem z dnia 25 lipca 2003 r., skarżąca przesłała Komisji swoje uwagi dotyczące dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia oraz innych dokumentów.
- 32 W pierwszej części swych uwag zawartych w faksie z dnia 23 lipca 2003 r. skarżąca ponownie odniosła się do braku odliczenia przez Komisję w dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia, kosztów produktów ubocznych oraz konieczności dokonania takiego odliczenia.

- 33 W dniu 18 sierpnia 2003 r. Komisja przyjęła i opublikowała swój projekt rozporządzenia Rady nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz parakrezolu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej [COM(2003) 505 wersja ostateczna, zwany dalej „projektem rozporządzenia ostatecznego”].
- 34 Faksem z dnia 25 sierpnia 2003 r. Komisja odpowiedziała na uwagi przedstawione przez skarżącą w dniu 23 i 25 lipca 2003 r. odnośnie do dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia. Co się tyczy zagadnienia odliczenia kosztów produktów ubocznych, Komisja odpowiedziała, że informacje skarżącej z dnia 18 listopada 2002 r. zostały udzielone po terminie wyznaczonym na przesłanie Komisji odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy i zaledwie na jeden dzień przed wyjazdem zespołu Komisji w celu przeprowadzenia wizyty weryfikacyjnej, że informacje te nie były wystarczającymi dowodami, a ponadto pozostawały w sprzeczności z informacjami udzielonymi przez skarżącą w trakcie weryfikacji na miejscu. Wreszcie Komisja wskazała, że wniosek o odliczenie kosztów produkcji produktów ubocznych został złożony po tymczasowym ujawnieniu w dniu 21 marca 2003 r., a zatem po wizycie weryfikacyjnej, a więc informacje przedstawione w załączniku II do drugiej części uwag skarżącej z dnia 25 lipca 2003 r. nie mogły zostać zweryfikowane, a koszty rozpatrywanego produktu nie mogły zostać pomniejszone o dochody ze sprzedaży produktów ubocznych.
- 35 Faksem z dnia 29 sierpnia 2003 r. skarżąca udzieliła odpowiedzi na faks Komisji z dnia 25 sierpnia 2003 r.
- 36 W dniu 11 września 2003 r. Rada ustanowiła rozporządzenie Rady (WE) nr 1656/2003 z dnia 11 września 2003 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz parakrezolu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 234, str. 1, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Motyw 12 zaskarżonego rozporządzenia,

identyczny z motywem 12 projektu rozporządzenia ostatecznego, ma następujące brzmienie:

„[Skarżąca] zarzucał[a], że koszt produkcji pozostałych dwóch produktów powinien zostać odliczony od całkowitego kosztu produkcji, jako że powstały one w wyniku tego samego procesu produkcji oraz są sprzedawane osobno. [Skarżąca] nie m[ogła] uzasadnić tych zarzutów dowodami z dokumentów. Istotnie, dokumenty zgromadzone na miejscu wskazują, że bezpośrednie koszty były już rozdzielone w odniesieniu do różnych produktów, które były zgodne z odpowiedzią udzieloną na kwestionariusz. Dlatego też zarzut musiał zostać odrzucony”.

Postępowanie i żądania stron

37 W dniu 15 grudnia 2003 r. skarżąca wniosła do Sądu niniejszą skargę.

38 W dniu 2 kwietnia 2004 r. Komisja złożyła przed Sądem wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2004 r. prezes czwartej izby Sądu uwzględnił ten wniosek. Pismem z dnia 24 sierpnia 2004 r. Komisja poinformowała Sąd, że rezygnuje z przedstawienia uwag, lecz że weźmie udział w rozprawie.

39 W dniu 7 maja 2004 r. DKL złożyła przed Sądem wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

40 W dniu 8 lipca 2004 r. osobnymi pismami skarżąca złożyła przed Sądem opozycję przeciwko wnioskowi DKL o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta oraz wniosła tytułem ewentualnym o uznanie za poufne w stosunku do DKL pewnych części skargi, odpowiedzi na skargę oraz repliki. Pismem z tego samego dnia Rada wniosła o uznanie za poufne w stosunku do DKL pewnych części akt sprawy, wskazując, że wniosek ten jest składany w porozumieniu ze skarżącą i jest zasadniczo zgodny z wnioskiem tej ostatniej w przedmiocie poufności.

41 Jako że począwszy od dnia 13 września 2004 r., w związku ze zmianą składu izb Sądu, sędzia sprawozdawca objął funkcję prezesa piątej izby, izbie tej przydzielono w konsekwencji niniejszą sprawę.

42 Postanowieniem z dnia 11 listopada 2004 r. prezes piątej izby Sądu dopuścił DKL do udziału w sprawie w charakterze interwenienta. Jako że interwencja ta została dopuszczona na podstawie art. 116 ust. 6 regulaminu, dotyczącego interwencji złożonych po upływie terminu, prezes piątej izby nie rozstrzygnął wniosków w przedmiocie poufności, lecz wskazał, że zostaną one uwzględnione w razie potrzeby przy sporządzaniu sprawozdania na rozprawę i wyroku.

43 Skarżąca wniosła, by w ramach środków organizacji postępowania Sąd zarządził przedstawienie przez Komisję obliczeń stanowiących podstawę dokonanej przez nią oceny szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu.

44 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

45 Rada, popierana przez Komisję i DKL, wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

46 Skarżąca ponosi trzy zarzuty na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności. Pierwszy zarzut jest oparty na naruszeniu obowiązku określenia wartości normalnej w odpowiedni i rozsądny sposób oraz obowiązku należytej staranności. Drugi zarzut jest oparty na naruszeniu zasady dobrej administracji i prawa do obrony. Trzeci zarzut jest oparty okoliczności, że obliczona wartość normalna nie dotyczy wyłącznie produktu podobnego, z naruszeniem art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

47 Na wstępie należy zbadać pierwszy zarzut.

Argumenty uczestników

- 48 Skarżąca stwierdza, że przedstawiła wszystkie wymagane informacje w terminie i zaprzecza, by informacje dotyczące odliczenia kosztów produkcji produktów ubocznych zostały przedstawione po weryfikacji na miejscu. Twierdzi ona ponadto, że zgodnie z orzecznictwem wspólnotowym i orzecznictwem organów Światowej Organizacji Handlu (WTO) Komisja może uwzględnić odpowiedzi przedstawione po terminie, o ile nie narusza to uprawnień proceduralnych innych stron i nie przedłuża w nienależyty sposób postępowania.
- 49 Ponadto Rada uchybiła zdaniem skarżącej obowiązkowi należytej troski lub staranności. Z orzecznictwa wynika po pierwsze, że gdy wskazana władzom w toku dochodzenia okoliczność związana z ustaleniem wartości normalnej jest wystarczająca dla zakwestionowania prawidłowości przyjętej przez te władze metodologii, muszą one dokonać pogłębionego badania wniosku zainteresowanej strony, a po drugie, że o ile udzielając odpowiedzi na pytania, strona musi dostosować się do formy narzuconej przez Komisję lub przedstawić wyjaśnienia w razie braku takiego dostosowania, to na Komisji ciąży obowiązek przestrzegania obowiązku należytej troski lub staranności w prawidłowym interpretowaniu danych przedstawionych przez tę stronę. Skarżąca powołuje się w szczególności na wyroki Sądu z dnia 18 września 1995 r. w sprawie T-167/94 Nölle przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-2589, z dnia 24 października 2000 r. w sprawie T-178/98 Fresh Marine przeciwko Komisji, Rec. str. II-3331, oraz z dnia 8 lipca 2003 r. w sprawie T-132/01 Euroalliances i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-2359.
- 50 W świetle powyższego Komisja nie powinna była pominąć zasady antydumpingu, według której koszty produktów ubocznych nie powinny być uwzględniane, lecz przeciwnie, odejmowane. Jednakże liczne wysiłki skarżącej, aby skorygować błąd, którego dopuściła się Komisja, pozostały bez jakiegokolwiek wpływu na tę instytucję.

- 51 W swej replice skarżąca powołuje się na art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. Przepis ten nakłada na Komisję obowiązek ostrożności, który wywodzi się z orzecznictwa Trybunału dotyczącego ochrony prawa do obrony. Jako że zdaniem skarżącej Komisja nie spotkała się z odmową współpracy przez eksportera, nie powinna była stosować postanowień dotyczących dostępnych danych (znajdujących się w art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego), lecz podjąć w toku całego dochodzenia wszelkie niezbędne środki w celu jak najpełniejszego zbadania wszystkich przedstawionych dowodów oraz dokonać zmiany formatu kwestionariusza i weryfikacji, której zażądała, w celu dostosowania ich do konkretnego produktu objętego dochodzeniem. Skarżąca powołuje się również na art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, podnosząc, że w każdym razie przedstawione Komisji w niniejszej sprawie informacje były informacjami należytej jakości.
- 52 Skarżąca przedstawia te informacje w szczegółowy sposób i zaprzecza, by były one błędne lub niewystarczające, podnosząc, że to Komisja nie dokonała ich prawidłowej oceny. W szczególności podnosi ona, że jej wniosek z dnia 8 listopada 2002 r., w brzmieniu skorygowanym w dniu 18 listopada 2002 r., w sposób oczywisty dotyczył odliczenia kosztów produktów ubocznych. Twierdzi ona, że podniosła tę kwestię w czasie wizyty weryfikacyjnej i przedstawiła Komisji szereg dowodów z dokumentów, w szczególności faktur sprzedaży produktów ubocznych. Po tym jak przyjęto rozporządzenie tymczasowe skarżąca bezskutecznie próbowała ponownie wyjaśnić Komisji kwestię produktów ubocznych oraz przesyłała Komisji uzupełniające dokumenty.
- 53 Rada, popierana przez Komisję i DKL, twierdzi, że skarżąca nie przedstawiła w terminie wszystkich informacji dotyczących dwóch produktów ubocznych powstających przy wytwarzaniu parakrezolu. Przywołane w tym zakresie przez skarżącą orzecznictwo dotyczyło wyłącznie kwestii czy Komisja może zaakceptować informacje przedstawione po terminie. Co się tyczy odniesień do pewnych decyzji WTO, skarżąca nie wyjaśnia ani wniosków, które należy z nich wyciągnąć ani ich znaczenia dla sprawy. W każdym razie decyzje te — niewiążące sądu wspólnotowego — wzmacniają stanowisko Rady.

54 Co się tyczy zarzucanego naruszenia obowiązku należytej staranności, wyroki przywołane przez skarżącą nie wspierają jej tezy, gdyż Komisja i Rada zadośćuczyniły wskazanym w tych wyrokach obowiązkom proceduralnym.

55 Zatem po pierwsze niniejsza sprawa nie dotyczy kwestii, czy instytucje pominęły zasadę dotyczącą antydumpingu, w świetle której nie należy uwzględniać kosztów produktów ubocznych, lecz kwestii, czy skarżąca wyjaśniła w odpowiedni sposób, że wskazane w odpowiedzi z dnia 8 listopada 2002 r. koszty produkcji parakrezolu zawierały koszty produktów ubocznych.

56 Po drugie Komisja uwzględniła przedstawione przez skarżącą w pismach z dnia 8 i 18 listopada 2002 r. oraz w trakcie wizyty weryfikacyjnej informacje dotyczące produktów ubocznych. Zdaniem Rady skarżąca potwierdziła w trakcie wizyty weryfikacyjnej, że koszty produktów ubocznych są przypisywane odrębnie i jako że wynikało to z dokumentów przedstawionych na miejscu, Komisja stwierdziła, że nie mogą one stanowić części kosztów produkcji parakrezolu. Można było dojść do innych wniosków, gdyby skarżąca wyjaśniła wówczas, że koszty produkcji produktów ubocznych nie były przypisywane odrębnie i bezpośrednio oraz że kwota w wysokości [poufne]¹ 1 juańów renminbi (CNY) stanowiła wartość sprzedaży (jak skarżąca stwierdziła po upływie znacznego okresu od tymczasowego ujawnienia).

57 Po trzecie informacje dostarczone po wizycie weryfikacyjnej nie zostały zaakceptowane, gdyż nie mogły zostać zweryfikowane. Przywołane przez skarżącą orzecznictwo w żaden sposób nie pozwala na stwierdzenie, że instytucje muszą zaakceptować niepodlegające weryfikacji informacje dostarczone po upływie terminu, w szczególności po wizycie weryfikacyjnej.

1 — Ujawnione dane poufne.

- 58 W swej duplice Rada wskazuje, że powodem dla którego Komisja nie zaakceptowała odliczenia kosztów produktów ubocznych, była po pierwsze niekompletność odpowiedzi skarżącej na kwestionariusz antydumpingowy, po drugie ponowny brak podczas wizyty weryfikacyjnej wyjaśnienia problemu lub okazania faktur przez skarżącą i po trzecie sprzeczność między innymi informacjami przedstawionymi podczas przesłuchań po wizycie weryfikacyjnej a informacjami przedstawionymi wcześniej oraz niemożliwość ich weryfikacji w terminach przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym. Ponadto żaden z języków używanych w Chinach nie jest językiem oficjalnym Wspólnoty i na Komisji nie ciążył obowiązek przetłumaczenia z języka chińskiego na jeden z języków Wspólnoty dokumentów przedstawionych przez eksportera na poparcie wniosku o obniżenie jego kosztów produkcji.
- 59 Przeciwnie do tego, co twierdzi skarżąca, nie współpracowała ona w idealny sposób z Komisją. Istotne znaczenie ma jakość przekazywanych informacji, nie ich ilość. Rada dodaje, że Komisja sprawdziła najlepiej jak to możliwe prawidłowość dowodów, z wymaganą ku temu starannością. Bez drugiej wizyty weryfikacyjnej nie było możliwe sprawdzenie nowych dowodów, które były sprzeczne z wcześniejszymi informacjami.
- 60 Co się tyczy powołania się przez skarżącą na prawo do obrony, Rada twierdzi, że Komisja nie dopuściła się żadnego naruszenia w tym zakresie. Komisja dała skarżącej szereg okazji do przedstawienia jej opinii. To raczej skarżąca, przedstawiając po terminie sprzeczne i niekompletne informacje, nieprawidłowo wykonywała swe uprawnienia.

Ocena Sądu

- 61 Z orzecznictwa wynika, że w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na

złożoność okoliczności gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1987 r. w sprawie 240/84 NTN Toyo Bearing i in. przeciwko Radzie, Rec. str. 1809, pkt 19, wyroki Sądu z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie T-97/95 Sinochem przeciwko Radzie, Rec. str. II-85, pkt 51, z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie T-118/96 Thai Bicycle Industry przeciwko Radzie, Rec. str. II-2991, pkt 32, z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie T-340/99 Arne Mathisen przeciwko Radzie, Rec. str. II-2905, pkt 53, z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. II-3663, pkt 48).

⁶² Z tego względu kontrola dokonywana przez sąd wspólnotowy musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (wyroki Trybunału: w ww. w pkt 61 sprawie NTN Toyo Bearing i in. przeciwko Radzie, pkt 19, i z dnia 22 października 1991 r. w sprawie C-16/90 Nölle, Rec. str. I-5163, pkt 12, wyroki Sądu z dnia 28 września 1995 r. w sprawie T-164/94 Ferchimex przeciwko Radzie, Rec. str. II-2681, pkt 67, w ww. w pkt 61 sprawie Thai Bicycle Industry przeciwko Radzie, pkt 33, w ww. w pkt 61 sprawie Arne Mathisen przeciwko Radzie, pkt 54, oraz w ww. w pkt 61 sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 49).

⁶³ W tym zakresie należy przypomnieć, że gdy instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, poszanowanie gwarancji przewidzianych przez wspólnotowy porządek prawny dla postępowania administracyjnego ma tym bardziej fundamentalne znaczenie, oraz że wśród gwarancji tych znajduje się w szczególności ciążący na właściwych instytucjach obowiązek uważnego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej sprawy, uprawnienie do przedstawienia swego punktu widzenia przez podmiot występujący w postępowaniu administracyjnym oraz uprawnienie do zapoznania się z uzasadnieniem decyzji, które jest wystarczające (wyrok Trybunału z dnia 21 listopada 1991 r. w sprawie C-269/90 Technische Universität München, Rec. str. I-5469, pkt 14, oraz ww. w pkt 49 wyrok w sprawie Nölle przeciwko Radzie i Komisji, pkt 73).

⁶⁴ W tej sytuacji o ile w dziedzinie środków obrony handlowej, a w szczególności środków antydumpingowych, sąd wspólnotowy nie może ingerować w ocenę zastrzeżoną dla władz wspólnotowych, to jednak do sądu tego należy upewnienie się,

że instytucje uwzględniły wszystkie istotne okoliczności i oceniły dowody zawarte w aktach sprawy ze starannością wymaganą do stwierdzenia, że konstruowana wartość normalna została ustalona w rozsądny sposób (ww. w pkt 62 wyrok w sprawie Nölle, pkt 13, wyroki Sądu: w ww. w pkt 62 sprawie Ferchimex przeciwko Radzie, pkt 67, z dnia 12 października 1999 r. w sprawie T-48/96 Acme przeciwko Radzie, Rec. str. II-3089, pkt 39, i w ww. w pkt 49 sprawie Fresh Marine przeciwko Komisji, pkt 73–82). W tym względzie z brzmienia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego jasno wynika, że każda z wyliczonych tam metod obliczenia konstruowanej wartości normalnej musi być stosowana w sposób zachowujący rozsądny charakter tego obliczenia, które to pojęcie wyraźnie występuje w ust. 3 tego artykułu (wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-69/89 Nakajima przeciwko Radzie, Rec. str. I-2069, pkt 35, oraz ww. wyrok w sprawie Acme przeciwko Radzie, pkt 37).

- 65 Sąd stwierdza ponadto, że choć w ramach rozporządzenia podstawowego to na Komisji, jako instytucji prowadzącej dochodzenie, ciąży obowiązek stwierdzenia, czy produkt objęty postępowaniem antydumpingowym jest przedmiotem dumpingu i wyrządza szkodę podczas wprowadzaniu go do swobodnego obrotu we Wspólnocie i że wobec tego instytucja ta nie może w tych ramach przerzucić części spoczywającego na niej ciężaru dowodu (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 1997 r. w sprawie T-121/95 EFMA przeciwko Radzie, Rec. str. II-2391, pkt 74, oraz ww. w pkt 64 wyrok w sprawie Acme przeciwko Radzie, pkt 40), rozporządzenie podstawowe nie nadaje Komisji żadnych uprawnień dochodzeniowych pozwalających na przymuszenie producentów lub eksporterów wskazanych w skardze do udziału w dochodzeniu lub do udzielania informacji. W tych okolicznościach Rada i Komisja muszą polegać na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia im niezbędnych informacji we wskazanych terminach. W tym kontekście przewidziane w art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego odpowiedzi tych stron na kwestionariusz, jak i przewidziane w art. 16 tegoż rozporządzenia późniejsze wizyty weryfikacyjne, które Komisja może przeprowadzać na miejscu, mają istotny wpływ na przebieg postępowania antydumpingowego. Zagrożenie, że w razie braku współpracy przedsiębiorstw objętych dochodzeniem instytucje uwzględnią inne dane niż przedstawione w odpowiedzi na kwestionariusz, wiąże się nieodłącznie z postępowaniem antydumpingowym i ma zachęcać do lojalnej i starannej współpracy ze strony tych przedsiębiorstw (zob. podobnie ww. w pkt 64 wyrok Sądu w sprawie Acme przeciwko Radzie, pkt 42–44, oraz wyrok Sądu z dnia 28 października 1999 r. w sprawie T-210/95 EFMA przeciwko Radzie, Rec. str. II-3291, pkt 71).

- ⁶⁶ Ponadto z orzecznictwa Trybunału wynika, że dla celów dokonywania wykładni postanowień rozporządzenia podstawowego dotyczących informowania zainteresowanych osób należy w szczególności uwzględnić wymogi wynikające z poszanowania prawa do obrony. Wymogi te mają bowiem zastosowanie nie tylko w ramach postępowań mogących prowadzić do zastosowania sankcji, lecz również w dochodzeniach poprzedzających ustanowienie rozporządzenia antydumpingowego, które może dotyczyć zainteresowanych przedsiębiorstw w sposób bezpośredni i indywidualny i wywołać niekorzystne dla nich skutki (wyrok Trybunału z dnia 27 czerwca 1991 r. w sprawie C-49/88 Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, Rec. str. I-3187, pkt 15).
- ⁶⁷ Wreszcie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że o ile określenie terminów na przesłanie do instytucji przez przedsiębiorstwa objęte postępowaniem antydumpingowym odpowiedzi i informacji jest uzasadnione celem w postaci prawidłowego przebiegu tego postępowania w terminach wskazanych w rozporządzeniu podstawowym, to instytucje korzystają z bardzo szerokiego zakresu swobodnego uznania w zakresie możliwości uwzględnienia odpowiedzi i informacji przekazanych po terminie. W zakresie w jakim uwzględnienie ich nie zagraża naruszeniem uprawnień proceduralnych innych stron i nie prowadzi do nienależytego przedłużenia postępowania, uwzględnienie tych odpowiedzi czy informacji nie może być uważane za naruszenie (ww. w pkt 49 wyrok Euroalliances i in. przeciwko Komisji, pkt 81).
- ⁶⁸ To w tych ramach należy zbadać, czy zgodnie z twierdzeniem skarżącej, Rada naruszyła ciążący na niej obowiązek ustalenia w rozsądny sposób wartości normalnej.
- ⁶⁹ Artykuł 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego określa dwie alternatywne metody obliczenia konstruowanej wartości normalnej produktu. Zgodnie z pierwszą metodą wartość normalna jest obliczana na podstawie kosztu produkcji powiększonego o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz rozsądną marżę zysku.

- 70 W niniejszej sprawie powstaje pytanie, czy Komisja i Rada, w świetle posiadanych przez nie informacji, zasadnie stwierdziły, że koszty produkcji produktów ubocznych parakrezolu nie powinny zostać odliczone od kosztów produkcji tego ostatniego produktu, gdyż były bezpośrednio przypisywane do tych produktów ubocznych.

W przedmiocie odpowiedzi skarżącej z dnia 8 listopada 2002 r. na kwestionariusz antydumpingowy i jej faksu z dnia 18 listopada 2002 r.

- 71 W niniejszej sprawie skarżąca poinformowała Komisję przed wizytą weryfikacyjną, że produkcja parakrezolu prowadzi do powstania dwóch produktów ubocznych: mieszanki fenolowej i siarczynu glinu — a właściwie siarczynu sodu, zgodnie z korektą dokonaną przez skarżącą w trakcie wizyty weryfikacyjnej, oraz że te produkty uboczne mają własne rynki zbytu. Skarżąca wskazała również Komisji, że koszty produkcji tych dwóch produktów wynosiły w okresie objętym dochodzeniem [poufne] CNY. Informacje zostały przedstawione w sekcjach E–G odpowiedzi skarżącej z dnia 8 listopada 2002 r. na kwestionariusz antydumpingowy, a w szczególności odnośnie do tej ostatniej kwoty w tabelach „ECCOP (F-4.6)” i „DMCOP (F-4.7)” załączonych do pkt 6 i 7 sekcji F-4 zatytułowanej „Koszt produkcji” rzeczonego kwestionariusza, jak również w fakcie skarżącej z dnia 18 listopada 2002 r., zawierającym korekty do tej odpowiedzi w zakresie uwzględnienia kosztów produktów ubocznych.

- 72 Faks z dnia 18 listopada 2002 r. miał z jednej strony uzupełnić braki w odpowiedzi z dnia 8 listopada 2002 r. dotyczące niektórych części tabeli kosztów przedstawionej w pkt 1 zatytułowanej „Koszt produkcji” sekcji F-4 kwestionariusza antydumpingowego (zwanej dalej „tabelą F-4.1”), a z drugiej strony poinformować Komisję, że kwoty przedstawione z tą chwilą w rzeczonej tabeli zawierały koszty produkcji produktów ubocznych. Zatem podczas gdy całkowity koszt produkcji parakrezolu w okresie objętym dochodzeniem wynosił w świetle danych przedstawionych

w tabeli F-4.1, w jej wersji z dnia 8 listopada 2002 r. [poufne] CNY, to koszt ten został w wersji tej tabeli przesłanej Komisji w dniu 18 listopada 2002 r. obniżony do kwoty [poufne] CNY.

- 73 Z powyższego wynika, że faksem z dnia 18 listopada 2002 r. skarżąca wniosła, by koszt produkcji parakrezolu w okresie objętym dochodzeniem został ustalony w wysokości [poufne] CNY, a nie w wysokości [poufne] CNY, co stanowi obniżkę w wysokości [poufne] CNY, co zdaniem skarżącej odpowiada kosztom produkcji produktów ubocznych w okresie objętym dochodzeniem.
- 74 Sąd stwierdza ponadto, że podobnie jak kwota [poufne] CNY, kwota [poufne] CNY został wskazana już w odpowiedzi z dnia 8 listopada 2002 r. Tak więc ta ostatnia kwota została wskazana w części „Okres objęty dochodzeniem/całkowity koszt produkcji” (IP/Total Production Cost) zbiorczej tabeli kosztów, zawartej w części w sekcji F-4 pkt 2 kwestionariusza antydumpingowego przesłanego Komisji w dniu 8 listopada 2002 r. (zwanej dalej „tabelą F-4.2”).
- 75 Jednakże Sąd stwierdza, że zarówno rozporządzenie tymczasowe, jak i dokument w przedmiocie tymczasowego ujawnienia, są wyłącznie oparte na danych przedstawionych w tabeli F-4.1 w jej wersji z dnia 8 listopada 2002 r. i nie odnoszą się — choćby tylko w celu odrzucenia — do faksu z dnia 18 listopada 2002 r. i zawartych w nim korekt.
- 76 Sąd stwierdza, że ten brak odniesienia w rozporządzeniu tymczasowym i w dokumencie w przedmiocie tymczasowego ujawnienia do faksu z dnia 18 listopada 2002 r., można wyjaśnić dokonaną przez Komisję interpretacją tego faksu oraz stanowiskiem tej instytucji w trakcie wizyty weryfikacyjnej w dniach 25 i 26 listopada 2002 r.

W przedmiocie dokonanej przez Komisję interpretacji faksu z dnia 18 listopada 2002 r.

- 77 Ze złożonych przez Radę przed Sądem oświadczeń, jak również z jej odpowiedzi na pytania przedstawione przez Sąd w trakcie rozprawy wynika, że w oparciu o treść faksu z dnia 18 listopada 2002 r. Komisja stwierdziła, iż skarżąca bezpośrednio przypisywała koszty produkcji swych produktów ubocznych do tych produktów zgodnie z metodą księgowości analitycznej zwaną „metodą uzysku”.
- 78 Zdaniem Rady metoda ta polega na bezpośrednim przypisaniu kosztów produkcji na podstawie uzysku do różnych produktów powstających w ramach tego samego procesu produkcyjnego. Wskutek zastosowania tej metody koszty produkcji rozpatrywanego produktu nie zawierają kosztu produkcji produktów ubocznych. Metoda ta odróżnia się zdaniem Rady od innej metody, zwanej „metodą wartości sprzedaży”, opartej na wartości rynkowej lub cenie sprzedaży produktów ubocznych. Metoda ta nie polega na bezpośrednim przypisaniu kosztów do wskazanych produktów ubocznych, lecz oznacza odliczenie tych kosztów od kosztów produkcji rozpatrywanego produktu.
- 79 Powodem, dla którego Komisja stwierdziła w toku pierwszej analizy i lektury faksu z dnia 18 listopada 2002 r., że skarżąca stosowała metodę uzysku, były dwa przypisy umieszczone przez skarżącą w tym fakcie, w których wyjaśniała ona podstawy korekt swych odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, posługując się pojęciem kosztów produkcji, a nie pojęciami wartości rynkowej czy ceny sprzedaży.

W przedmiocie wizyty weryfikacyjnej i rozporządzenia tymczasowego

- 80 Sąd stwierdza, że strony nie zgadzają się co do treści ich oświadczeń złożonych w trakcie wizyty weryfikacyjnej, dotyczących produktów ubocznych. Tak więc,

podczas gdy skarżąca podnosi, że w trakcie tej wizyty wyraźnie powtórzyła swój wniosek o dokonanie odliczenia, który przedstawiła wcześniej w formie pisemnej w dniu 18 listopada 2002 r. oraz że była pewna, iż Komisja zrozumiała ten wniosek, Rada twierdzi, że skarżąca potwierdziła przed Komisją, iż koszty produkcji produktów ubocznych były bezpośrednio związane z tymi produktami, co pozwoliło Komisji na stwierdzenie, że nie należy dokonywać ich odliczenia.

- 81 Co się tyczy tego, jak można było lub należało wyjaśnić to nieporozumienie, należy przypomnieć, że o ile badając w czasie wizyty weryfikacyjnej kwestię produktów ubocznych Komisja z pewnością kierowała się własną interpretacją faksu z dnia 18 listopada 2002 r., opartą na brzmieniu zawartych w nim przypisów, która to interpretacja wykluczała wszelkie odliczenia, instytucja ta nie mogła pominąć zawartych w tym fakcie korekt danych liczbowych dotyczących odpowiedzi z dnia 8 listopada 2002 r. W konsekwencji Komisja powinna być zdać sobie sprawę ze sprzeczności pomiędzy jej interpretacją a priori faksu z dnia 18 listopada 2002 r., którą przedstawiono w pkt 77 powyżej, a zawierającym dane liczbowe wnioskiem dotyczącym obniżenia kwoty kosztów produkcji parakrezolu zawartym w tym fakcie i przedstawionym w pkt 73 powyżej.

- 82 Należy stwierdzić, że Komisja nie dążyła do wyjaśnienia tego nieporozumienia.

- 83 Z wystąpień Rady wynika bowiem, że Komisja przedstawiła skarżące „precyzyjne pytanie”: czy skarżąca bezpośrednio przypisuje koszty w zależności od dochodów uzyskanych przy produkcji parakrezolu. Skarżąca udzieliła odpowiedzi twierdzącej. Odpowiedź ta „utwierdziła” Komisję w przekonaniu, że nie należy dokonywać odliczenia kosztów produktów ubocznych. Zatem Komisja uznała dalsze wyjaśnienia dotyczące kosztów produktów ubocznych za zbędne. Wystąpienia skarżącej wskazują również na brak zainteresowania Komisji kwestią produktów ubocznych od momentu uzyskania odpowiedzi skarżącej na pytanie Komisji w tym przedmiocie.

Sprawozdanie z wizyty weryfikacyjnej sporządzone przez Komisję w dniu 3 grudnia 2002 r. i przedstawione przez Radę w odpowiedzi na pisemne pytanie Sądu, jak też oświadczenia złożone na rozprawie, również potwierdzają opis mającej miejsce w trakcie wizyty weryfikacyjnej wymiany opinii pomiędzy stronami na temat produktów ubocznych.

84 W świetle powyższego, po odpowiedzi skarżącej na pytanie dotyczące uwzględnienia produktów ubocznych, Komisja nie poinformowała skarżącej o konsekwencjach, które wyciągnęła z tej odpowiedzi, w postaci nieodliczenia kosztów produktów ubocznych, choć pozostawało to w sprzeczności z danymi liczbowymi przedstawionymi w fakcie z dnia 18 listopada 2002 r., dotyczącymi ustalenia kosztów produkcji parakrezolu w wysokości [poufne] CNY, a nie w wysokości [poufne] CNY, co stanowi obniżkę w wysokości [poufne] CNY, która zdaniem skarżącej jest związana z kosztem produkcji produktów ubocznych, i stanowi zatem w istocie wniosek o odliczenie kosztów produktów ubocznych.

85 Sąd stwierdza, że wobec braku jakiejkolwiek wskazówki ze strony Komisji dotyczącej tej trudności, skarżąca nie mogła na tym etapie dochodzenia wiedzieć, że Komisja stwierdziła, iż nie należy odliczać kosztów produktów ubocznych. Jedynie bowiem Komisja mogła wiedzieć o sprzeczności pomiędzy wnioskami zawierającymi dane liczbowe zawartymi w fakcie z dnia 18 listopada 2002 r. a stanowiskiem, które zamierzała przyjąć odnośnie do kosztów produktów ubocznych, i sprzeczność tę wskazać. Milczenie Komisji podczas wizyty weryfikacyjnej pozwalało w tej sytuacji skarżącej myśleć, że jej wniosek o odliczenie został dobrze zrozumiany i że nie wiązały się z nim na tym etapie żadne trudności.

86 Jednakże w trakcie rozprawy Rada i Komisja podniosły, że powód dla którego Komisja nie dokonała w rozporządzeniu tymczasowym odliczenia kosztów produktów ubocznych wynika z okoliczności, iż skarżąca nie dostarczyła w swej odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy wystarczających dowodów na

uzasadnienie takiego odliczenia. Twierdzą one, że nie jest rolą instytucji zastępowanie stron w udzielaniu odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy ani prowadzenie „dochodzenia we wszystkich kierunkach”. Rada i Komisja podnoszą również, że wobec ograniczonego czasu, którym dysponowała Komisja, słusznie ograniczyła się ona do odnotowania odpowiedzi skarżącej, nie będąc zobowiązana do przedstawienia swojej reakcji na te odpowiedzi.

87 Jest prawdą, jak wynika z orzecznictwa cytowanego w pkt 65 powyżej, że na Komisji w żadnym razie nie ciąży obowiązek zastępowania zainteresowanych stron w uzyskiwaniu informacji, które powinny one dostarczyć Komisji w ramach dochodzenia antydumpingowego. W szczególności o ile na Komisji ciąży obowiązek weryfikacji w możliwym zakresie prawidłowości informacji dostarczonych przez zainteresowane strony, na których opiera ona swe ustalenia (zob. art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego), to z obowiązkiem tym łączy się wymóg współpracy tych stron z Komisją w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu do niezbędnych informacji lub nie zapewnia ich w inny sposób w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia dochodzenie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o dostępne fakty. Takie same konsekwencje wywołuje stwierdzenie, że zainteresowana strona przedstawiła informacje nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd.

88 W tym zakresie Sąd stwierdza na wstępie, że jest bezsporne, iż na żadnym etapie postępowania antydumpingowego nie stwierdzono braku współpracy skarżącej w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego.

89 Następnie — i przede wszystkim — Sąd stwierdza, że argument Rady i Komisji oparty na okoliczności, że brak odliczenia przez Komisję w rozporządzeniu tymczasowym kosztów produktów ubocznych został spowodowany tym, że skarżąca nie przedstawiła w swej odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy ani podczas wizyty weryfikacyjnej wystarczających dowodów na uzasadnienie takiego odliczenia, nie uwzględnia okoliczności faktycznych sprawy.

90 Nieodliczenie przez Komisję kosztów produktów ubocznych nie było bowiem spowodowane zarzucanym brakiem wskazania przez skarżącą dowodów, lecz okolicznością, że Komisja zrozumiała informacje i odpowiedzi przedstawione przez skarżącą w ten sposób, że nie zawierały wniosku o dokonanie tego odliczenia. Jak wskazano w pkt 83 powyżej, w trakcie wizyty weryfikacyjnej Komisja „utwierdziła się” w swej ocenie — przyjętej a priori na podstawie interpretacji faksu z dnia 18 listopada 2002 r. — w świetle której nie należało odliczać kosztów produktów ubocznych.

91 Jeśli stanowisko Rady i Komisji, oparte na zarzucie, że brak odliczenia jest uzasadniony przedstawieniem niewystarczających informacji na poparcie wniosku w tym zakresie, byłoby zgodne z prawdą, Komisja wskazałaby skarżącej w trakcie wizyty weryfikacyjnej w pierwszej kolejności, że wniosek o odliczenie — zidentyfikowany jako taki — nie jest w rozpatrywanym przypadku wystarczająco uzasadniony, by mógł zostać należycie uwzględniony. Ponadto — i nawet jeżeli Komisja zaniechała powiadomienia skarżącej o tym braku w trakcie wizyty weryfikacyjnej — powinna była ona w ramach ciążących na niej obowiązków przedstawienia szczegółowych informacji i uzasadnienia — wyraźnie przewidzianych odpowiednio w art. 20 ust. 1 oraz art. 14 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i przypomnianych w orzecznictwie cytowanym odpowiednio w pkt 66 i 63 powyżej — wskazać w dokumencie w przedmiocie tymczasowego ujawnienia i w rozporządzeniu tymczasowym, że wniosek o odliczenie kosztów produktów ubocznych zostaje oddalony wobec braku wystarczających dowodów. Jednakże Sąd stwierdza, że ani tymczasowe ujawnienie, ani rozporządzenie tymczasowe nie zawierają żadnej wzmianki w kwestii odliczenia kosztów produktów ubocznych.

92 Sposób, w jaki Komisja dokonała interpretacji faksu z dnia 18 listopada 2002 r., oraz okoliczność, że instytucja ta nie powiadomiła skarżącej o sprzeczności pomiędzy stanowiskiem, które zamierzała przyjąć w odniesieniu do kosztów produktów ubocznych, a kwotami wskazanymi w tym fakcie, spowodowały brak dokonania w trakcie wizyty Komisji jakiegokolwiek weryfikacji, która byłaby niezbędna, gdyby wobec ujawnienia wskazanej powyżej sprzeczności rozpoczęła się dyskusja pomiędzy stronami, prowadząca do wyjaśnienia nieporozumienia i stwierdzenia przez Komisję, że skarżąca wniosła o odliczenie kosztów produktów ubocznych.

93 W tym zakresie Sąd nie może przychylić się do przedstawionego w toku rozprawy argumentu, w świetle którego wobec ograniczonego czasu przewidzianego na wizytę weryfikacyjną i ilości informacji podlegających weryfikacji na Komisji ciążył wyłącznie obowiązek pasywnego odnotowania odpowiedzi skarżącej dla celów późniejszej analizy.

94 O ile jest bowiem prawdą, że Komisja nie jest zobowiązana w ramach dochodzenia antydumpingowego i w szczególności wizyty weryfikacyjnej do zastępowania stron, zobowiązanych do lojalnej i skutecznej współpracy z Komisją poprzez dostarczanie jej niezbędnych i precyzyjnych informacji, to w okolicznościach niniejszej sprawy Komisja nie mogła, nie uchybiając obowiązkowi starannego badania, zaniechać wskazania skarżącej sprzeczności, którą stwierdziła lub powinna była stwierdzić, pomiędzy z jednej strony danymi liczbowymi zawartymi w fakcie z dnia 18 listopada 2002 r. a z drugiej strony okolicznością, że odpowiedź skarżącej zrozumiała ona w ten sposób, że ta nie zawierała wniosku o odliczenie kosztów produktów ubocznych.

95 Ponadto w zakresie w jakim podniesione argumenty sugerują, że Komisja stanęła przed potrzebą przeprowadzenia późniejszej analizy odpowiedzi skarżącej dla ostatecznego ustalenia swego stanowiska w kwestii obliczenia kosztów produktów ubocznych, Sąd stwierdza, że twierdzenie to zostało podważone przez okoliczność, że Komisja utwierdziła się w swym przekonaniu co do sposobu traktowania tych kosztów oraz że wobec tego dalsze wyjaśnienia w tym przedmiocie były zbędne.

96 Z całości powyższych rozważań wynika, że w świetle okoliczności niniejszej sprawy Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie treści faksu z dnia 18 listopada 2002 r. i naruszenia — przypomnianego w orzecznictwie przywołanym w pkt 64 powyżej — ciążącego na niej obowiązku uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności i badania dowodów zawartych w aktach sprawy ze starannością

wymaganą do stwierdzenia, że konstruowana wartość normalna została ustalona w rozsądny sposób.

- 97 Należy zatem zbadać, czy te naruszenia prawa, do których doszło na początkowym etapie postępowania, doprowadziły do bezprawności zaskarżonego rozporządzenia. Okoliczność, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i uchybiła obowiązkowi starannego badania na początkowym etapie postępowania antydumpingowego, nie prowadzi bowiem nieuchronnie do bezprawności ustanowionego przez Radę rozporządzenia ostatecznego.

W przedmiocie zaskarżonego rozporządzenia

- 98 W motywie 12 zaskarżonego rozporządzenia Rada — powtarzając dokładnie treść przygotowanego przez Komisję projektu rozporządzenia ostatecznego — w następujący sposób odniosła się do kwestii produktów ubocznych:

„[Skarżąca] zarzucał[a], że koszt produkcji pozostałych dwóch produktów powinien zostać odliczony od całkowitego kosztu produkcji, jako że powstały one w wyniku tego samego procesu produkcji oraz są sprzedawane osobno. [Skarżąca] nie m[ogła] uzasadnić tych zarzutów dowodami z dokumentów. Istotnie, dokumenty zgromadzone na miejscu wskazują, że bezpośrednie koszty były już rozdzielone w odniesieniu do różnych produktów, które były zgodne z odpowiedzią udzieloną na kwestionariusz. Dlatego też zarzut musiał zostać odrzucony”.

- 99 Sąd stwierdził, że Komisja i Rada zachowały w propozycji rozporządzenia ostatecznego i w zaskarżonym rozporządzeniu stanowisko dotyczące kosztów produktów ubocznych przyjęte w rozporządzeniu tymczasowym.

- 100 Zatem Komisja i Rada utrzymały kwotę w wysokości [poufne] CNY, przyjętą w rozporządzeniu tymczasowym jako koszt wytworzenia parakrezolu, jak też wybór nieodliczania kosztów produktów ubocznych, których istnienia i sprzedaży Rada i Komisja nie kwestionują, co instytucje te potwierdziły w odpowiedzi na pytanie przedstawione przez Sądu na rozprawie, zapisanej w protokole z rozprawy.
- 101 Należy zatem zbadać kwestię, czy wybór w zakresie nieodliczenia kosztów produktów ubocznych powtórzony na etapie projektu rozporządzenia ostatecznego i w szczególności w zaskarżonym rozporządzeniu stanowi naruszenie obowiązku uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności i oceny dowodów zawartych w aktach sprawy ze starannością wymaganą do stwierdzenia, że konstruowana wartość normalna została ustalona w rozsądny sposób, w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 64 powyżej.
- 102 Rada podnosi, że co do zasady cztery argumenty podniesione przed Sądem mogą uzasadniać zastosowanie w zaskarżonym rozporządzeniu rozwiązania, które przyjęto w rozporządzeniu tymczasowym.
- 103 W swym pierwszym argumencie Rada podnosi, że odpowiedź skarżącej na kwestionariusz antydumpingowy była niepełna.
- 104 Jednakże Sąd stwierdza, że argument ten dotyczy okoliczności poprzedzających rozporządzenie tymczasowe, a zatem takich, które wystąpiły przed ustanowieniem rzonego rozporządzenia. Niezależnie od tego, czy jest on prawdziwy, czy też nie, argument ten nie stanowił przeszkody, by Komisja przyznała na etapie rozporządzenia tymczasowego, w sposób dorozumiany, lecz niewątpliwy, że produkty uboczne istniały i były sprzedawane, oraz zastrzegła specjalne traktowanie

związanych z nimi kosztów, polegające na nieodejmowaniu ich na tej podstawie, że zostały bezpośrednio przypisane do produktów ubocznych. Argument ten w żaden sposób nie wyjaśnia powodów, dla których Komisja i Rada utrzymały w projekcie rozporządzenia ostatecznego i w zaskarżonym rozporządzeniu rozwiązanie przyjęte na etapie rozporządzenia tymczasowego na podstawie oczywistego błędu w ocenie i naruszenia obowiązku staranności.

105 W drugim argumencie Rada podnosi, że w trakcie wizyty weryfikacyjnej skarżąca ponownie nie wyjaśniła problemu kosztów produktów ubocznych ani nie okazała związanych z nimi faktur.

106 Sąd stwierdza, że ten drugi argument również nie może zostać uwzględniony, gdyż także w tym przypadku chodzi o okoliczności poprzedzające rozporządzenie tymczasowe, a zatem takie, które wystąpiły przed ustanowieniem rzeczonoego rozporządzenia. Nawet gdyby zakwestionowane przez skarżącą twierdzenie, że w trakcie wizyty weryfikacyjnej ponownie nie wyjaśniła ona problemu ani nie okazała faktur sprzedaży produktów ubocznych, okazało się prawdziwe, nie przeszkodziło to Komisji w ponownym przyznaniu, że produkty uboczne istniały i były sprzedawane oraz w żaden sposób nie wyjaśnia, dlaczego traktowanie zarezerwowane do kosztów produktów ubocznych na tym etapie zostało utrzymane w zaskarżonym rozporządzeniu.

107 Tytułem uzupełniającym Trybunał stwierdza, że nawet przyjmując, że jak twierdzi Rada, skarżąca nie przedstawiła dodatkowych dowodów w trakcie wizyty weryfikacyjnej, było to wyłącznie spowodowane stanowiskiem Komisji w trakcie tej wizyty, które pozwalało skarżącej przypuszczać, że jej wniosek o odliczenie został dobrze zrozumiany i nie wiązały się z nim na tym etapie postępowania żadne trudności (zob. pkt 85 powyżej). Sąd stwierdza, że strony w żaden sposób nie zakwestionowały w czasie rozprawy, że gdyby Komisja wskazała na sprzeczność pomiędzy danymi liczbowymi zawartymi w fakcie z dnia 18 listopada 2002 r. i wnioskami, które wywiodła z odpowiedzi skarżącej, doszłoby do wymiany opinii pomiędzy stronami i kwestia produktów ubocznych zostałaby wyjaśniona.

- 108 Sąd wskazuje, że w żadnym razie rozważania te nie prowadzą do wniosku, że Komisja była zobowiązana do prowadzenia „dochodzenia we wszystkich kierunkach”. Chodzi wyłącznie o wyciągnięcie konsekwencji z przypominanych w pkt 63 i 64 powyżej obowiązków, ciążących w niniejszej sprawie na instytucji dysponującej, szerokim zakresem swobodnego uznania, w zakresie uważnego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej sprawy i oceny dowodów zawartych w aktach sprawy ze starannością wymaganą do stwierdzenia, że konstruowana wartość normalna została ustalona w rozsądny sposób. W świetle tych obowiązków, z zastrzeżeniem braku współpracy w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, którego nie stwierdzono w niniejszej sprawie, instytucje wspólnotowe muszą, w razie stwierdzenia, że nie mają wystarczających informacji w kwestii o bezpośrednim znaczeniu dla ustalenia wartości normalnej, w sposób wyraźny wskazać to zainteresowanemu podmiotowi. Obowiązek ten związany jest z przewidzianym w art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego obowiązkiem sprawdzenia w możliwym zakresie prawidłowości informacji przedstawionych przez zainteresowane strony, na których instytucje opierają swoje ustalenia.
- 109 Trzeci argument przedstawiony przez Radę składa się z dwóch części. Z jednej strony informacje, których udzieliła skarżąca, były sprzeczne z informacjami przekazanymi wcześniej, a z drugiej strony zostały one przesłane po terminie w języku, który nie pozwalał na ich wykorzystanie.
- 110 Co się tyczy zarzutu sprzeczności Sąd nie może go uwzględnić z następujących powodów.
- 111 Na wstępie zarzut ten został podniesiony przez Radę wyłącznie w celu podważenia dowodów przedstawionych przez skarżącą. Instytucja ta nie przedstawiła przy tej okazji żadnego uzasadnienia rozwiązania, które ostatecznie zastosowała w odniesieniu do produktów ubocznych. Jednakże przyjęte na etapie rozporządzenia tymczasowego rozwiązanie, które oparto na oczywistym błędzie w ocenie i braku starannego badania akt sprawy, nie mogło zostać utrzymane na etapie rozporządzenia ostatecznego na tej podstawie, że przedstawione później przez skarżącą

dowody zawierały sprzeczności. Argument taki nie stanowi uzasadnienia ostatecznego stanowiska Rady w większym stopniu niż dwa argumenty zbadane powyżej.

112 Ponadto — i wyłącznie tytułem uzupełnienia — rzeczywiste wystąpienie pewnych sprzeczności, które Rada wskazuje w swej odpowiedzi na skargę, nie zostało wykazane.

113 Zatem okoliczność, że skarżąca wskazała obecnie, „że koszty produkcji produktów ubocznych nie zostały oddzielone od kosztów produkcji parakrezolu”, i wniosła, „by koszty związane z produkcją produktów ubocznych zostały odliczone od kosztów produkcji parakrezolu”, lub okoliczność, że skarżąca wahała się pomiędzy metodą uzysku i metodą wartości sprzedaży, nie pozostają w rzeczywistej sprzeczności z późniejszymi wnioskami skarżącej. Sprzeczność w zakresie w jakim występuje, dotyczy w istocie wniosków skarżącej i ich interpretacji przez Komisję na etapie rozporządzenia tymczasowego. Wydaje się ona również wynikać z okoliczności, że Komisja i Rada w zawężający sposób stosują wskazaną w pkt 77 i 78 powyżej typologię metod uwzględnienia kosztów produktów ubocznych. Jednakże Sąd stwierdza, że art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, z zastrzeżeniem zasad rachunkowości powszechnie przyjętych w danym kraju, nie przewiduje żadnych szczególnych ograniczeń co do księgowych metod oceny i kalkulacji kosztów.

114 Co się tyczy zarzutu Rady, w świetle którego informacje przedstawione przez skarżącą zostały przedstawione po terminie i nie podlegały weryfikacji, czy to ze względu na upływ terminów, czy z powodów językowych, nie może on uzasadniać ponownego zastosowania na etapie zaskarżonego rozporządzenia pierwotnego rozwiązania opartego na oczywistym błędzie w ocenie i braku starannego badania akt sprawy.

115 Ponadto Sąd stwierdza, że zarzut ten jest bepodstawny.

- 116 Co się tyczy w pierwszej kolejności podniesionego przez Komisję w fakcie z dnia 25 sierpnia 2003 r. naruszenia terminu przy przekazaniu przez skarżącą w dniu 18 listopada 2002 r. informacji dotyczących produktów ubocznych, Trybunał stwierdza, że w czasie rozprawy Rada cofnęła ten zarzut.
- 117 Jednakże należy stwierdzić, że stanowiska Komisji przedstawione w projekcie rozporządzenia ostatecznego i Rady przyjęte w zaskarżonym rozporządzeniu, były oparte w szczególności na zarzuconym naruszeniu terminu.
- 118 Jest bezsporne po pierwsze, że faks z dnia 18 listopada 2002 r., bezsprzecznie wysłany w zaledwie kilka dni po upływie terminu składania odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, dotarł do Komisji siedem dni przed wizytą weryfikacyjną. Po drugie faks ten stanowił odpowiedź na faks przesłany przez Komisję w dniu 15 listopada 2002 r., wyraźnie wzywający skarżącą do wskazania wszystkich błędów, które ujawniono przy okazji przygotowania wizyty weryfikacyjnej. Wreszcie jest bezsporne, że faks z dnia 18 listopada 2002 r. został w swym czasie uwzględniony przez Komisję. Czyniąc to Komisja skorzystała z przewidzianej w przywołanym w pkt 67 powyżej orzecznictwie możliwości uwzględnienia informacji przedstawionych po upływie wyznaczonego terminu. W tych okolicznościach Komisja nie mogła zasadnie podnieść, że faks z dnia 18 listopada 2002 r. został przesłany po terminie, jak uczyniła to w fakcie z dnia 25 sierpnia 2003 r. na uzasadnienie swej odmowy ponownego rozpatrzenia kwestii produktów ubocznych.
- 119 Co się tyczy w drugiej kolejności przywołanego przez Komisję w fakcie z dnia 25 sierpnia 2003 r. naruszenia terminu złożenia wniosku o odliczenie wartości sprzedaży produktów ubocznych, który zdaniem Komisji został przedstawiony dopiero w dniu 22 kwietnia 2003 r., to jest po ustanowieniu rozporządzenia tymczasowego, Sąd stwierdza, że choć skarżąca mogła przedstawić bardziej szczegółowe odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, to wniosek o odliczenie kosztów produktów ubocznych wyraźnie wynikał z faksu z dnia 18 listopada 2002 r., który jak wspomniano w pkt 73 powyżej, zawierał wniosek

dotyczący kosztu produkcji parakrezolu w okresie objętym dochodzeniem, ustalonego w wysokości [poufne] CNY, a nie w wysokości [poufne] CNY, co stanowi obniżkę w wysokości [poufne] CNY związaną w opinii skarżącej z kosztami produkcji produktów ubocznych w okresie objętym dochodzeniem. Sąd stwierdza zatem, że w okolicznościach niniejszej sprawy Komisja i Rada nie mogły zarzucić skarżącej, że przesłała dodatkowe informacje po tym jak dopiero na etapie rozporządzenia tymczasowego została poinformowana o okoliczności, że Komisja nie zrozumiała jej wniosku o odliczenie. Wynika z tego, że skarżąca mogła przedstawić te informacje po ustanowieniu tego rozporządzenia, na poparcie swego wniosku o odliczenie kosztów produktów ubocznych, w szczególności w jej piśmie z dnia 22 kwietnia 2003 r., podczas gdy na Komisji spoczywał ciężar ponownego rozpatrzenia tej kwestii w staranny sposób w uwzględnieniu potrzeby dodatkowych weryfikacji. Przyjęcie w okolicznościach niniejszej sprawy odmiennego stanowiska pozbawiłoby treści i skuteczności część postępowania antydumpingowego następującego po ustanowieniu rozporządzenia tymczasowego.

- 120 Co się tyczy stwierdzenia Rady, w świetle którego pewne dokumenty — głównie dokumenty księgowe przekazane przez skarżącą w dniu 23 i 25 lipca 2003 r. — zostały przedstawione wyłącznie w języku chińskim, należy je odrzucić z następujących względów. Niezależnie od tego, na kim ciążył ewentualny obowiązek przetłumaczenia tych dokumentów, stwierdzenie to pozostaje bez wpływu na to, że w okolicznościach niniejszej sprawy na Komisji — jako instytucji prowadzącej dochodzenie oraz w świetle uwag skarżącej z dnia 22 kwietnia 2003 r. dotyczących rozporządzenia tymczasowego — ciążył obowiązek niezwłocznego ponownego rozpatrzenia w kompletny i staranny sposób stanowiska przyjętego w odniesieniu do produktów ubocznych w tym rozporządzeniu. Zakładając, że taki obowiązek ciążył na skarżącej, Komisja mogła zażądać od niej załączenia tłumaczenia do przekazanych dokumentów. Jednakże Komisja nie podjęła żadnej inicjatywy w zakresie takiego ponownego rozpatrzenia. To skarżąca przesłała Komisji dokumenty, których przedstawienia ta ostatnia nie żądała. Rada i Komisja nie mogły zatem podnieść przed Sądem braku tłumaczenia na uzasadnienie odmowy zbadania dokumentów przedstawionych przez skarżącą po ustanowieniu rozporządzenia tymczasowego, przy czym zarzut ten nie był ponadto zarzutem, który Komisja przedstawiła w faksie z dnia 25 sierpnia 2003 r.

121 Czwarty argument przedstawiony przez Radę opiera się na okoliczności, że dokumenty uzyskane na miejscu wskazywały, iż koszty produktów ubocznych przypisywane były bezpośrednio do tych produktów. Argument ten może dotyczyć czterech dokumentów udostępnionych Komisji podczas wizyty weryfikacyjnej. Po pierwsze chodzi o dokument zatytułowany „Tabela obliczenia kosztów produkcji Shandong Reipu Biochemicals Ltd” (Product cost calculation table of Shandong Reipu Biochemicals Ltd), zawarta w załączniku A19 do skargi (zwana dalej „dokumentem A19”), po drugie o dokument zatytułowany „Koszt produkcji — okres objęty dochodzeniem” (Cost of production IP), zawarty w załączniku A20 do skargi (zwany dalej „dokumentem A20”), po trzecie o dokument zatytułowany „Rejestr produktów gotowych dla parakrezolu” (Ledger of finished products for paracresol), zawarty w załączniku A21 skargi (zwany dalej „dokumentem A21”), i po czwarte o dokument zatytułowany „Statystyka kosztów rozpatrywanych produktów w okresie objętym dochodzeniem” (Cost statistics of products concerned during the investigation period) zawarty w załączniku A22 do skargi (zwany dalej „dokumentem A22”). Dokumenty te składają się w całości z tabel zawierających dane liczbowe.

122 Co się tyczy dokumentu A19, należy stwierdzić, że jego krytyka przedstawiona przez Komisję i powtórzona w odpowiedzi na skargę nie wyjaśnia w żadnym stopniu dlaczego Komisja stwierdziła, iż dokument ten wskazywał, że koszty produktów ubocznych były bezpośrednio przypisywane do tych produktów ubocznych. Należy wskazać w tym względzie, że bezpośrednio po swej krytyce przedstawionej w odpowiedzi na skargę Rada dodała, że „w celu wyjaśnienia kwestii produktów ubocznych i określenia sposobu dalszego postępowania, urzędnicy Komisji prowadzący dochodzenie przedstawili skarżącej pytanie [...], czy przypisuje bezpośrednio koszty w zależności od uzysku”. Dopiero „uwzględniając odpowiedź [skarżącej] Komisja uznała, że wszystkie koszty wskazane w [...] dokumencie A19 dotyczyły wyłącznie rozpatrywanego produktu i na tej podstawie doszła do wniosku,

że brak jest powodów dla jakichkolwiek odliczeń od kwot wskazanych jako koszty produkcji parakrezolu”.

123 Wydaje się zatem, że to nie treść dokumentu A19 doprowadziła Komisję do stwierdzenia, że koszty produktów ubocznych były do nich bezpośrednio przypisywane, lecz jedynie sposób, w jaki Komisja zrozumiała odpowiedź skarżącej na pytania przedstawione w tym zakresie.

124 Co się tyczy dokumentów A20 i A21, z odpowiedzi Rady na skargę wyraźnie wynika, że nie były one przedmiotem żądania ani badania ze strony Komisji dla potrzeb odpowiedzi na pytanie dotyczące produktów ubocznych.

125 Co się tyczy dokumentu A22, sama Rada stwierdza w swej odpowiedzi na skargę, że Komisja „nie odniosła się do tego specjalnie przygotowanego dokumentu, gdy stwierdziła, iż koszty związane z produktami ubocznymi zostały już powiązane z tymi produktami”.

126 W bardziej ogólny sposób — i jak przedstawiono to w pkt 83 powyżej — opisany przez Radę przebieg wizyty weryfikacyjnej wskazuje, że z chwilą gdy Komisja uznała, iż uzyskała od skarżącej potwierdzenie bezpośredniego powiązania kosztów produktów ubocznych, przestała się interesować wskazanymi powyżej czterema dokumentami.

- 127 W świetle powyższego stwierdzenie Komisji, przedstawione w szczególności na rozprawie w dniu 19 maja 2003 r. i powtórzone dosłownie za motywem 12 zaskarżonego rozporządzenia, w świetle którego dokumenty przedstawione w trakcie wizyty weryfikacyjnej wskazywały, że nie należało odliczać kosztów produktów ubocznych, jest bezzasadne.
- 128 Wreszcie z badania czterech przedstawionych argumentów Rady wynika, że Komisja, a następnie Rada, niesłusznie odmówiły po ustanowieniu rozporządzenia tymczasowego, ponownego i poważnego zbadania poprawności traktowania ustalonych na tym etapie kosztów produktów ubocznych, powtarzając na etapie zaskarżonego rozporządzenia skutki oczywistego błędu w ocenie i naruszenia obowiązku starannego badania, których dopuszczono się na etapie rozporządzenia tymczasowego.
- 129 Sąd wskazuje, że w żadnym razie nie chodzi o stwierdzenie, że Rada powinna była w niniejszej sprawie dokonać zgodnego z wnioskiem skarżącej odliczenia wyłącznie na podstawie informacji udzielonych przez tę ostatnią przed lub po ustanowieniu rozporządzenia tymczasowego. Sąd nie może przesądzać rozstrzygnięcia, do którego doprowadziłoby ponowne staranne rozpatrzenie tej kwestii. Sąd nie stwierdza również, że informacje te były znakomitej jakości i mogły zostać zaakceptowane bez weryfikacji, a jedynie rozstrzyga, iż w okolicznościach niniejszej sprawy i w świetle tych informacji Komisja i Rada powinny były stwierdzić, że stanowisko przyjęte na etapie rozporządzenia tymczasowego zostało przyjęte pośpiesznie oraz że w świetle ciążącego na nich obowiązku starannego badania i w celu dokonania rozsądnego obliczenia wartości normalnej powinny ponownie dokonać uważnego rozpatrzenia kwestii produktów ubocznych.
- 130 Z całości powyższych rozważań wynika, że w świetle okoliczności niniejszej sprawy Komisja i Rada uchybiły zarówno przed ustanowieniem rozporządzenia tymczenio-

wego, jak i po jego ustanowieniu, ich obowiązkom wskazanym w orzecznictwie przywołanym w pkt 64 powyżej w zakresie uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności i oceny dowodów zawartych w aktach sprawy ze starannością wymaganą do stwierdzenia, że konstruowana wartość normalna została ustalona w rozsądny sposób.

- ¹³¹ W świetle powyższego należy stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia w zakresie w jakim dotyczy skarżącej, bez potrzeby rozstrzygania w przedmiocie drugiego i trzeciego zarzutu nieważności ani uwzględniania wniosku skarżącej w przedmiocie przedstawienia przez Komisję obliczeń stanowiących podstawę dokonanej przez nią oceny szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu.

W przedmiocie kosztów

- ¹³² Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem skarżącej należy obciążyć ją kosztami poniesionymi przez skarżącą.
- ¹³³ Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Ponadto zgodnie z art. 87 ust. 4 akapit trzeci Sąd może postanowić, iż interwenienci niewymienieni w akapicie drugim pokrywają własne koszty. Zatem Komisja i DKL, interweniujący na poparcie żądań Rady, pokryją własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 1656/2003 z dnia 11 września 2003 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz parakrezolu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, w części w jakiej dotyczy skarżącej.**
- 2) **Rada zostaje obciążona własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez skarżącą.**
- 3) **Komisja i Degussa Knottingley Ltd pokrywają własne koszty.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 lipca 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Vilaras